

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-98/22-6

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Blanše Turić, predsjednice vijeća, Borisa Markovića i mr. sc. Mirjane Juričić, članova vijeća te više sudske savjetnice-specijalistice Biserke Špoljar, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja B. K. iz K., OIB: ..., protiv tuženika Povjerenika za informiranje, Z., OIB: ..., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 19. srpnja 2022.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja za poništenje rješenja tuženika Povjerenika za informiranje, klasa: UP/II-008-07/21-01/564, urbroj: 401-01/03-22-11 od 10. ožujka 2022.

Obrazloženje

1. Osporenim rješenjem tuženika odbijena je žalba tužitelja izjavljena protiv rješenja P.-g. županije, klasa: 032-02/21-03/9, urbroj: 2170/1-03-08/5-21-6 od 1. lipnja 2021. Navedenim rješenjem odbijen je zahtjev tužitelja za pristup informacijama, kojim je zatražen, uvid u izmjenu i dopunu građevinske dozvole, uporabnu dozvolu i ostalu projektnu dokumentaciju za izgradnju obiteljske kuće i svih pomoćnih građevina na građevinskoj čestici k.č. 526/3 k.o. M. L. – grad, temeljem članka 23. stavka 5. točke 2. Zakona o pravu na pristup informacijama (Narodne novine 25/13. i 85/15) u vezi sa člankom 15. stavkom 2. točkom 4. i točkom 5. navedenog Zakona jer je informacija zaštićena zakonom kojim se uređuje područje zaštite osobnih podataka i jer je informacija zaštićena propisima kojima se uređuje pravo intelektualnog vlasništva.

2. Protiv rješenja tuženika tužitelj je podnio tužbu u bitnome navodeći da tuženik nije razmotrio sve okolnosti vezane za postavljeni zahtjev za ostvarivanje prava na pristup informacijama, koje nisu klasificirane kao tajne ili povjerljive, a niti su zaštićene zakonom. Smatra da je osporeno rješenje tuženika nezakonito u odnosu na članak 115. Zakona o gradnji i članak 84. Zakona o općem upravnom postupku jer je javnopravno tijelo zauzelo pogrešno stajalište da kao novi vlasnik susjedne parcele nije stranka u upravnom postupku izdavanja građevinske dozvole te da stoga ne ostvaruje pravo stranke u predmetnim postupcima i da po toj osnovi nema pravo ni na pristup informacijama iz tog postupka. Navodi da je tuženik trebao upozoriti

javnoopravno tijelo da mu izda posebno rješenje o odbijanju zahtjeva za uvid u spis. Ističe da nije jasno iz kojih razloga ime, adresa i osobni identifikacijski broj stranaka u postupku izdavanja građevinske dozvole imaju zaštitu osobnih podataka u predmetnom postupku, kada su Zakonom o gradnji propisane odgovorne osobe sudionici u gradnji, a postupak izdavanja odobrenja za gradnju provodi se radi usuglašavanja javnog interesa i interesa svih potencijalno zainteresiranih u korištenju prostora na lokaciji zemljišta za koji se izdaje odobrenje za gradnju. Također navodi da je člankom 75. Zakona o gradnji propisano da se autorska prava na građevini projektiranoj glavnim i drugim projektom i građenjem u skladu s tim projektom stječe sukladno posebno propisu, ako je to ugovoreno ugovorom o izradi projekta pa je u odnosu na tu odredbu, službena osoba koja je rješavala o zahtjevu za pravo na pristup informacijama morala u spisu pronaći dokaz da su investitor kuće i projektant sklopili takav ugovor kojim bi se štiti autorsko pravo projektanta glavnog projekta. Tužitelj ističe da takvog dokaza nema pa se ne može tražena informacija štiti kao informacija zaštićena propisima kojima se uređuje pravo intelektualnog vlasništva. Navodi da nije jasno iz kojih razloga prvostupanjsko tijelo i tuženik smatraju da se informacija ne odnosi na pitanje zaštite okoliša, kada se zna da su odredbe Zakona o prostornom uređenju na temelju kojih se donose podzakonski propisi o uređenju i zaštiti okoliša vrlo strogi te da ih se mora pridržavati svaka osoba kojoj se izdaje odobrenje za građenje. Također navodi da nije jasno zašto objava traženih informacija ne bi doprinijela javnom interesu u smislu funkcioniranja javne vlasti za zakonitost građenja, kada se zna da svaki zahvat u prostoru mora biti izgrađen sukladno izdanoj građevinskoj dozvoli i drugim propisima. Također navodi da se javni interes za pristup traženim informacijama sastoji u tome da bude javno vidljivo je li nadležno državno tijelo zakonito odredilo uvjete pod kojima se može vršiti gradnja, zaštita okoliša te zaštita prometnih površina na koje se priključuju građevinske parcele. Iz naprijed navedenih razloga predlaže ovom Sudu da usvoji tužbu i poništi rješenje tuženika i prvostupanjsko rješenje.

3. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da se tužitelj neosnovano poziva na odredbe članka 84. Zakona o općem upravnom postupku i članka 115. Zakona o gradnji jer se u predmetnom postupku odlučivalo o zahtjevu za pristup informacijama primjenom odredbi Zakona o pravu na pristup informacijama. Razlozi koje tužitelj navodi u tužbi odnosno njegove pretpostavke da se radi o građenju protivno izdanoj građevinskoj dozvoli, na kojima temelji postojanje javnog interesa, nisu dovoljan pravni temelj za omogućavanje pristupa traženim informacijama za koje ne postoji širi javni interes, osim pojedinačnog interesa tužitelja. U odnosu na navod tužitelja da nije jasno zbog čega osobni podaci stranaka u postupku izdavanja građevinske dozvole imaju zaštitu osobnih podataka kada su to Zakonom o gradnji propisane odgovorne osobe sudionici u gradnji, tuženik ističe da su navedenim posebnim propisom utvrđeni sudionici u gradnje te odgovornosti investitora, projektanta i slično u procesu gradnje, međutim navedena odredba ne dovode do zaključka da navedene informacije predstavljaju informacije od javnog značaja u smislu članka 9. Zakona o pravu na pristup informacijama. Tuženik ujedno napominje da je tužitelju poznat podatak o imenu i prezimenu osobe na koje se odnose informacije i koje su predmet postupka, međutim sama ta činjenica nije dovoljna za zaključak da bi imena i prezimena navedenih osoba trebali biti javno dostupni podaci. U odnosu na navode tužitelja kako se tražena informacija ne može štiti kao informacija zaštićena propisima kojima se uređuje pravo intelektualnog vlasništva jer spis ne prileži

ugovor između investitora i projektanta kojim bi se ugovorilo autorsko pravo projektanta glavnog projekta, navodi kako je u postupku utvrđeno da je projektna dokumentacija izrađena na zahtjev investitora fizičkih osoba te da spisu predmeta ne sadrži pristanak nositelja prava. Tuženik smatra kako se navedene informacije ne mogu smatrati informacijama o okolišu u smislu članka 4. stavka 1. točka 10. Zakona o zaštiti okoliša. Iz navedenih razloga tuženik predlaže da se odbije tužba i potvrdi osporeno rješenje.

4. Tuženi zahtjev nije osnovan.

5. Iz podataka spisa predmeta proizlazi da je prvostupanjsko tijelo nakon provedenog testa razmjernosti i javnog interesa odbilo zahtjeva tužitelja za pristup informacijama, kojim je zatražio, presliku rješenja o izmjeni i dopuni građevinske dozvole od 17. lipnja 1992., presliku glavnog projekta koji je sastavni dio navedenog rješenja i presliku uporabne dozvolu od 14. kolovoza 2014. izdanih za izgradnju građevine na k.č. 526/3 k.o. M. L. – grad.

6. Tuženik je odbio žalbu tužitelja s obrazloženjem da se prvostupanjsko tijelo u pogledu traženih informacija, građevinske i uporabne dozvole, osnovano pozvalo na ograničenje propisano člankom 15. stavkom 2. točkom 4. Zakona o pravu na pristup informacijama jer su iste izdane na zahtjev fizičkih osoba investitora, sadrže osobne podatke investitora, projektanta te drugih fizičkih osoba koje su sudjelovale u postupku izdavanja tih dozvola pa bi omogućavanje pristupa tim dokumentima predstavljalo zadiranje u njihov privatni život. Ističe kao u konkretnom slučaju nije moguće primijeniti ni odredbu članka 15. stavka 5. Zakona, koju odredbu prvostupanjsko tijelo nije uzelo u obzir, što ne utječe na pravilnost rješenja, jer bi se omogućavanjem pristupa traženim dozvolama na kojima bi se prekrila imena investitora fizičkih osoba i drugih osoba koje sudjeluju u postupku, kao i podataka o česticama na koju se dozvola odnosi, (a koji upućuju na određenu fizičku osobu), izgubio smisao davanja informacija. Nadalje navodi da iz odredbi Zakona o gradnji i Zakona o autorskom pravu i srodnim pravima, proizlazi da je glavni projekt zaštićen autorskim pravom i da ga bez pristanka autora nije dopušteno distribuirati trećim osobama, koji se pristanak ne nalazi u spisu te se u odnosu i na taj dokument prvostupanjsko tijelo pravilno pozvalo na ograničenje iz članka 15. stavka 2. točke 5. Zakona.

7. Iz spisa proizlazi da je tužitelj vlasništvo susjedne k.č. 524/3 stekao nakon izdavanja predmetne dokumentacije, 2017. godine te je zbog potreba parničnog postupka kojeg vodi protiv vlasnika sporne čestice prethodno zatražio uvid u spis. Tužitelju nije odobren uvid u spis jer je javnopravno tijelo utvrdilo da u vrijeme izdavanja predmetnih dozvola tužitelj nije bio vlasnik susjedne čestice i nije sudjelovao u postupku izdavanja predmetnih dozvola pa nije dokazao pravni interes da bi mu se omogućio uvid u spis.

8. S obzirom da tužitelj i u ovom postupku traži informacije iz postupka u kojem su izdane navedene dozvole na zahtjev fizičkih osoba, investitora, za izgradnju nekretnine koja nema obilježja javnog dobra i koja nije izgrađena javnim sredstvima nego sredstvima fizičkih osoba, osnovano tuženik navodi da u konkretnom slučaju nije vidljivo u čemu bi se sastojao javni interes za pristup takvim informacija. Iako tužitelj zbog činjenice da vodi spor protiv vlasnika sporne nekretnine ima određeni interes za informacijom, iz svega navedenog se može zaključiti da se u stvari radi i o njegovom privatno pravnom interesu za informacijom, a ne o javnom interesu. S druge strane, svrha Zakona o pravu na pristup informacijama je omogućiti

korisnicima pristup informacijama od javnog značaja, znači onim informacijama za koje prevladava javni interes da se učine dostupnim, dakle, ne samo tužitelju već i bilo kojoj trećoj osobi koja bi istu tu informaciju tražila. Stoga je i člankom 9. Zakona o pravu na pristup informacijama propisano da korisnik koji raspolaže informacijom sukladno odredbama Zakona o pravu na pristup informacijama ima tu informaciju pravo javno iznositi. Ukoliko bi se pak tužitelju omogućio pristup zatraženim informacijama, onda bi se pristup takvim informacijama za koje nije utvrđeno postojanje javnog interesa, zbog načela jednakosti, trebao omogućiti bilo kojoj osobi koja tu informaciju zatraži.

9. Slijedom navedenog ovaj sud prihvaća stajališta javnopravnih tijela da u konkretnom slučaju objava traženih informacija ne bi pridonijela javnom interesu, zbog čega nije moguće udovoljiti zahtjevu tužitelja.

10. Slijedom svega navedenog proizlazi da tužitelj tužbenim navodima nije doveo u sumnju pravilnost i zakonitost odluke tuženika koja je utemeljena na pravilno utvrđenim činjenicama i uz pravilnu primjenu mjerodavnog prava pa je temeljem odredbe članka 58. stavka 1. ZUS-a odlučeno kao u izreci.

U Zagrebu, 19. srpnja 2022.

Predsjednica vijeća
Blanša Turić